

Alfie all Alone

Holly Webb

Text copyright © 2007 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2007 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Alfie, singur-singurel

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acseente

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Aloma Ciomâzga-Mărgărit

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactor: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Alfie, singur-singurel /

trad. Mirella Acseente – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3031-8

I. Mirella Acseente

82-93-34=135.1

778.534.6

Holly Webb

ALFIE, SINGUR-SINGUREL

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Mirella Acseente

București
2018

Pentru Alice, Max și Georgie

Capitolul unu

– Evie, tu ai pus astea în cărucior?
întrebă mama, uitându-se nedumerită
la un pachet cu fursecuri de orez.

– Nu, mamă, de ce aș face-o? Arată
oribil, răspunse Evie, strâmbându-se.
Tu le-ai pus, ai uitat? Ai zis că ar putea
fi bune de ronțăit când ți-e rău. Dar
pun pariu că te-ar face să te simți și
mai rău.

– S-ar putea să ai dreptate, oftă mama, apoi îi zâmbi stânjenită casierei, care aștepta să primească plata. Îmi cer scuze, sunt cam uitucă zilele astea.

Fata îi răspunse cu un zâmbet.

– Nu e nicio problemă. Și sora mea e însărcinată, și săptămâna trecută a rămas pe-afară de două ori, fiindcă și-a uitat cheile în casă. Cât mai aveți până să naști?

– Încă nouă săptămâni, răspunse mama lui Evie oftând. Dar mi se pare că timpul trece atât de greu, adăugă ea, mângâindu-și burtica.

– Mamă, pot să mă duc să mă uit la panoul cu anunțuri? întrebă Evie.

Discuțiile despre bebeluși o cam plictiseau. De când începuse să i se vadă mamei burtica, oamenii le opreau pe stradă să le spună vrute și nevrute și

să le pună tot felul de întrebări despre bebeluș. Întotdeauna o întrebau pe Evie dacă se bucura că urma să aibă un frățior sau o surioară, iar ea se săturase să le zâmbească tuturor și să le spună că aștepta cu nerăbdare. Sigur că așa era, dar începuse să devină obositor. Și avea senzația oribilă că urma să fie mult mai rău după apariția bebelușului.

– Sigur că da. De fapt, Evie, vrei să te uiți și după lucrșoare pentru copii? Am putea găsi niște chilipiruri.

Evie oftă în sinea ei. Oare mama se mai gândea și la altceva? Se apropie de panoul uriaș așezat lângă punctul de asistență pentru clienți, unde se puneau tot felul de anunțuri. Uneori, acolo puteai găsi informații cu adevărat grozave. Într-o zi văzuse un anunț de vânzare pentru o pereche de role

aproape noi – pe care le cumpărase cu banii de buzunar și care erau nemaipomenite.

Citi ofertele pentru aspiratoare și mașini de tuns iarba, văzu anunțul unei fete care voia să fie babysitter, apoi, brusc, i se tăie răsuflarea de încântare. Următorul anunț era mai mare decât celelalte și avea atașată o fotografie cu cei mai dragălași cățeluși albi, îngrămădiți unul peste altul într-un coș. Unul dintre ei își arăta colțișorii, cu o sclipire jucăușă în ochi.

OFER SPRE ADOPTIE

PUI DE WESTIE! URGENT!

PREȚ CONVENABIL

Sunați la doamna Wilson, la 295561

Evie oftă visătoare. Era un cățeluș superb! Trebuia neapărat să i-l arate mamei. Întoarse privirea spre casă, să vadă dacă mama terminase de plătit. Mama o căuta, iar Evie îi făcu semn cu mâna și se repezi s-o întâmpine.

– Vino să vezi! O să-ți placă la nebunie. Mamă, n-ar trebui să împingi singură căruciorul, tata s-ar supăra dacă te-ar vedea.

Evie se încruntă nemulțumită, apoi o ajută pe mama ei.

– Tati e tot timpul îngrijorat, glumi mama. La ce vrei să mă uit? Aruncă

o privire spre panou, încercând să ghi-cească de ce era fetița așa de încântată.

– Evie, nu cumpărăm o trambulină, spuse ea, zâmbind. Și, cu siguranță, nu vrem o șalupă.

– Nu, uite, voiam să vezi poza asta drăguță, zise Evie, arătând spre coșul cu cățeluși. Nu-i așa că sunt frumoși?

– Ba da, sunt foarte drăgălași. Ce rasă sunt? Westie... citi mama cu voce tare și se uită lung la fotografie. Cred că sunt niște câini foarte mici, nu? spuse ea încet.

Evie încuviință dând din cap.

– Cred că doamna Jackson, din capătul străzii, are un westie. Îl știi pe Tyson? E superb!

– Mmm, răspunse mama lui Evie, dând din cap aprobator. Bine, presupun că acum o să insiști să te las să împingi

căruciorul, nu? De fapt, Evie, ce-ar fi să te duci să te uiți la revistele cu animale? Trebuie să merg din nou la toaletă, explică mama, oftând teatral. Să nu pleci de acolo, mă întorc imediat!

Imediat ce Evie plecă, mama începu să scotocească în geantă după un pix. Își notă numele și numărul de telefon din anunț pe bonul primit de la casă, apoi plecă în grabă după Evie.

Pe drum spre casă, fetița privi visătoare pe geam, gândindu-se la cățeluși. Nici nu băgă de seamă că mama îi arunca din când în când câte o privire pe furiș. În ultimele săptămâni, părinții își făcuseră griji despre cum avea s-o afecteze pe Evie sosirea noului

bebeluș. La urma urmei, o fetiță de opt ani era destul de mare și îi putea fi greu să se obișnuiască cu gândul că va mai avea un frate sau o surioară. Evie părea încântată, și era greu de spus dacă se prefăcea. Mama și tata încercaseră să găsească ceva care s-o ajute să nu se simtă neglijată, și, doar cu o zi în urmă, tatăl lui Evie se gândise la un cățeluș. Mama nu se arătase foarte convinsă că era o idee bună.

– N-o să fie prea multă agitație în casă, chiar înainte să apară bebelușul? spusese ea cu îngrijorare.

– Mai avem câteva săptămâni. Și mă gândeam s-o lăsăm pe Evie să se ocupe de el – ea o să fie atentă la cățel, iar noi putem fi mai atenți la bebeluș.

Tatăl lui Evie era entuziasmat. Era mare iubitor de câini și știa că și lui

Evie i-ar fi plăcut la nebunie un cățeluș. De fapt, în ultimii trei ani, asta fusese prima ei dorință pe lista pentru Moș Crăciun. Părinții îi spusese de fiecare dată că nu era suficient de mare, și asta pentru că mamei lui Evie i se părea că un cățel venea la pachet cu multă bătaie de cap. Tata încercase din răspuțeri să o convingă că nu era așa, iar anunțul cu puii de westie apăruse cum nu se putea mai bine.

– La ce te gândești, Evie? întrebă mama. Pari cu gândul departe.

– La cățelușul ăla drăguț, răspunse fetița zâmbind. Știu că nu putem lua acum un cățel, dar, dacă am fi putut, mi-ar fi plăcut unul exact ca el...

Tatăl lui Evie ajunsese acasă chiar înainte de cină și, în timp ce ajuta la așezarea mesei, fetița îi povesti despre cățelușul alb.

– Cățeluși? De vânzare? repetă tata gânditor.

Evie observă schimbul de priviri dintre părinții ei și, pentru o clipă, își ținu răsuflarea și făcu ochii mari de uimire. Se uită plină de speranță când la mama, când la tata. Tata râdea cu gura până la urechi.

– Ce ciudat mi se pare că ai văzut anunțul ăsta, Evie! Chiar aseară vorbeam cu mama despre asta. Ne gândeam de ceva vreme să luăm un cățeluș, iar acum pare momentul potrivit.

Lui Evie nu-i venea să creadă ce auzea.

– Vorbești serios? șopti ea, gâtuită de emoție.

Mama dădu din cap aprobator.

– Dacă tu crezi că ești pregătită să ai grijă de un câine. E o responsabilitate foarte mare.

Evie încuviință, dând din cap atât de tare, încât simți că o doare gâtul.

– Știu, știu. Pot!

– Deci, să o sun pe doamna cu cățelușii? întrebă mama și zâmbi. Ai vrea un westie?

Evie îi privi uluită pe părinții ei. Își dorea de mult un cățel, dar ei îi spusese mereu „Mai vedem“ sau „Poate când o să fii mai mare“. Apoi își dădu seama brusc că mama vorbise cu ea și țipă încântată:

– Da! Da, te rog!